

Leven en werken van de redersfamilie Baels

De naam Baels wordt lang vóór de beroemde Oostendse Visser-opstand van 1887 al in de vissersgemeenschap opgemerkt. Petrus Baels (1816-1858), stamvader van al de Baels' die we in dit stuk zullen volgen, staat al geboekstaafd als 'pêcheur'. De Oostendse familie is bijgevolg al minstens van in de eerste helft van de XIXde eeuw bij de visserij betrokken.

Vóór 1884 werd er vanuit onze kusthavens alleen onder zeil ter visserij gevaren, maar dat betekent niet dat al die sloepen door kleine, familiale ondernemingen uitgereed werden.

In Oostende bestonden toen al verschillende grotere ondernemingen die kapitaal bijeenbrachten om zeilschepen uit te baten. Verschillende firma's bezaten overigens meer dan één sloep en enkele bezaten er zelfs véél meer.

Dat kapitaal werd bijeengebracht door leveranciers die bij de bouw of uitbating betrokken waren: zeilmakers, handelaars in netten, touwwerk en tonnen, soms ook vishandelaars.

De uitbating werd in handen gegeven van rederijkantoren waarvan er enkele tien tot vijftien schepen beheerden.

Jules Baels

Bekende rederijkantoren waren Hamman, Vroome, Degraeve, Vandewalle, Thoma, Dossaer, Denaeyer, Bauwens, en inderdaad... Jules Louis Baels. ⁽¹⁾ Deze Baels (°18 augustus 1851 - †11 november 1896), zoon van hoger vernoemde visser Petrus en Barbara Devos (1816-1894) was een koopmansklerk die het zonder eigen middelen tot groothandelaar in vis gebracht had, ook was hij invoerder van zout en ijs. Hij en zijn echtgenote Delphine Maurickx (°1848-†1931) waren ten tijde van de Oostendse Visseropstand inderdaad bekend als vishandelaars en in die hoedanigheid ook betrokken bij de uitbating van zeilsloepen.

De meeste rederijkantoren verdwenen toen vanaf 1884 de stoomschepen in Oostende hun intrede deden, maar enkele maakten wel degelijk de overstap naar de stoomkracht. Dat is o.m. het geval voor John Bauwens die de Pêcherie à Vapeur oprichtte ⁽²⁾ en voor Jules Louis Baels die de rederij J. Baels-Maurickx stichtte.

De overstap naar de stoomschepen maakte Baels op het einde van de jaren tachtig, toen de gebroeders Dossaer tot de liquidatie

van hun vloot besloten over te gaan. ⁽³⁾ Het merendeel van de stoomtreilers ging over in handen van J. Baels-Maurickx. ⁽⁴⁾ Deze Jules Baels was geen lang leven beschoren. Hij stierf al in 1896, nauwelijks 45 jaar oud. Het blad Duinengalm brengt op 21 november verslag uit van de begrafenisplechtigheid: *'Zaterdag laatst had de begraafing plaats van den betreunden heer Jules Baels, reder ter visscherij. Eene verbazende grote menigte woonde de lijkplechtigheid bij, en was eene laatste hulde komen bewijzen van genegenheid en afscheid voor de dierbare afgestorvene. M. Jules Baels was een echte kristene, door elkendeen om zijnen*

lieflijken omgang bemind en geëerd, een man van eer en plicht; een gouden herte, vol van liefdadigheid voor den arme visscher (...)' Na 's mans dood boerde de rederij verder en zij... boerde goed. Van alle stoomrederijen realiseerde de vloot van rederij J. Baels-Maurickx in 1899 de grootste omzet. ⁽⁵⁾

Bekende schepen van de rederij waren de O 208 Le Lillois, een stoomtrawler die de familie in 1900 aan een reder uit Newhaven verkocht; O 176 Jules-Michel, een stoomtrawler die op 15 november 1905 verging; O 160 Léonie door de familie in 1906 aan Henri Declercq verkocht; O 150 J.Baels-Maurickx, eveneens een stoomtrawler die op 14 december 1902 verging. Verder is er nog de O 132 De Nieuwe Eeuw, een dandy cutter met ronde achtersteven. De familie verkocht het schip in 1912 aan de Pannenaar Jules De Grauwe.

Moeder Alexandrina Maurickx (soms ook Maurick geschreven) kreeg voor en tijdens haar huwelijk zeven kinderen, van wie er vijf op jonge leeftijd overleden. Alleen Henri (*18 januari 1878 - †14 juni 1951) en Jules (*1868 - *1949) junior werden volwassen. ⁽⁶⁾ Omdat er nogal wat Jules in die stamboom voorkomen, noemen we die zoon Jules II, niet te verwarren met zijn vader, Jules I en evenmin met zijn zoon die we verder als Jules III aanduiden.

Jules Baels II

Jules II bleef in het familiebedrijf werken en stichtte in 1906, samen met zijn weduwe geworden moeder, de Pêcheries d'Islande. L'Echo d'Ostende schrijft op 16 juli 1906 dat het kapitaal 500.000 frank bedraagt. E. Hagenaars, H. Baels (wellicht betreft het de broer Henri van Jules II), J. Vander Heyde, P. Toussaint, A. Voos en M. Toussaint zijn er de beheerders van.

Voor WO I had deze rederij al zes stoomschepen in de vaart gebracht, de O 25 Maurice-Christine (gebouwd in 1904-05 in Glasgow, wordt door Baels uitgereed in 1905-06). In 1911 laat de Pêcheries d'Islande een nieuwe O 25 bouwen op dezelfde Glasgowse werf, maar nu heet het schip Koning Albert. Baels reedt het uit in 1911 en 1912. Verder is er nog de O 115 J.Baels-Maurickx die door Baels uitgebaat wordt van 1906 tot 1912. Het schip verving de voorgaande stoomtrawler O 115 Jules-

Veel prominent volk, tijdens de opening van de Oostendse vismijn op de Oostendse oosteroever (1934). Centraal staat gouverneur H. Baels, links van hem, met wandelstok, staat Edvard Anseele. (Foto Beeldbank Oostende / foto Michaël)

Henri die voor de familie ter zeevisserij voer tussen 1898 en 1905. Van 1907 tot 1910 voegt de Pêcheries d'Islande de O 55 Comte Horace vander Burgh toe aan haar vloot, een met stoom gedreven cutter met ronde achtersteven. Ten slotte is er ook nog de O 120 Baron Ruzette die in de periode 1910-1912 in Baels' boeken terug te vinden is.

Het beeld van de stoomvisserij werd toen volledig beheerst door het viermanschap Bauwens, Golder, Aspeslagh en Baels ⁽⁷⁾. Op 1 januari 1914 controleerden deze vier meer dan 80% van de stoomtreilers. ⁽⁸⁾

Na de Eerste Wereldoorlog sloeg de Pêcheries d'Islande een andere weg in en koos voor de uitbating van schepen die met ontplofingsmotoren uitgerust werden. In 1924 liet die rederij de O 55 Comte Horace vander Burgh (II) bouwen, een vaartuig van 68 bt, met een dieselmotor van 100 pk. Het schip verving het stoomschip met hetzelfde inschrijvingsnummer en met dezelfde naam.

Jules II huwt op 26 augustus 1888 met Eugénie Godefroy. In L'Echo d'Ostende van 30 augustus 1888 spreekt men over 'Jules Baels, commissionaire à la marée, résidant à Paris, légalement domicilié à Ostende, et Eugénie Godefroy, sans profession, demeurant

Jules Baels visafslager

Toen de 81-jarige Jules Baels (II) op 17 december 1949 in Oostende stierf, meldt het overlijdensbericht in Het Visserijblad dat hij reder was, voorzitter van de S.V. Patria, beheerder van de N.V. Froid Industriel ^(*), commissaris van de N.V. Motorvisserij en ook van de N.V. Pescator. Het blad roemde hem omdat hij tot op die hoge leeftijd voorzitter gebleven was van de Verenigde Visafslagers. ^(**)

Visafslager is inderdaad de term die het meeste met Jules Baels (II) geassocieerd wordt. Al in 1884 wordt de zestienjarige Jules door zijn vader als bediende in de vismijn opgeleid. Drie jaar later, toen hij 19 was, vertrok hij naar Parijs waar hij in de hallen als 'mandataire' optrad. Daar leert hij Eugénie Godefroy kennen, die in 1888 zijn echtgenote zou worden. In L'Echo d'Ostende, het blad dat alhier het huwelijk mededeelt, heeft men het over Jules Baels 'commissionaire à la marée'. Na een verblijf van zeven jaar in Parijs

komt Baels weer naar Oostende waar hij verder de zaken van zijn vader behartigt. Twee jaar later overlijdt vader en moet Jules (II) het bedrijf op eigen kracht verder zetten.

Al gauw wordt hij, zo leert hetzelfde stuk in Het Visserijblad ons, naast vishandelaar 'ook reder en beschrijver van vijf stoomvaartuigen, benevens talrijke zeilvaartuigen'.

Na de Eerste Wereldoorlog associeert hij zich met ene Emiel Van Parijs in de vishandel. Enige tijd later laat hij de zaak volledig over die zijn vennoot 'om zich alleen met het beschrijven van vissersvaartuigen bezig te houden.' Hij doet dat goed, want 'op zeker ogenblik kon hij zich verheugen dat circa één vierde van de toenmalige visserijvloot op zijn tussenkomst voor het beschrijven van de vangsten beroep deed.'

Jules Baels engageert zich op 24 december 1948 in de NV Verenigde Visafslagers. De vennootschap wordt opgericht door de PVBA Ecorage Jules Baels, de NV Pêcheries à Vapeur, visafslager Martin Jans, de PVBA Visafslag en bediende Frans Verbanck.

In Het Visserijblad van 22 oktober 1948 vinden we een overzicht van de taken van zo'n afslager. Die is verant-

woordelijk voor het sorteren en wegen van de vis om de waar klaar te maken voor verkoop; hij is het die de vis per afslag verkoopt; nadat hij zijn commissie (1 à 1,75%) afgetrokken heeft en ook het haven- en mijngeld, de huurprijs van de bennen, resterende schulden op ijs, brandstof, provisie en de sociale lasten... verdeelt hij het nettobedrag tussen de reder en de bemanning.

(*) In 1914 gesticht door John Bauwens van de PV, Jules Baels van de Pêcheries d'Islande, Louis De Munter van de Pêcheries du Nord, Alfred Golder van de firma A.T. Golder et Cie. Het bedrijf begon pas te werken na het einde van WO I.

(**) Het Visserijblad, 23.12.1949

à Paris'. Samen krijgen ze drie kinderen, waarvan de eerstgeborene, de in Parijs geboren Jules (III) ook in de visserij zal terechtkomen.

Met zijn echtgenote richt Jules II ook een aparte rederij op: J. Baels-Godefroy die in 1903 de O 133 Kleine Roger uitreedt, een dandy cutter met ronde achtersteven, gebouwd op de Oostendse werf P. Goormachtig.

De stalen motortrawler O 25 Koning Albert werd in 1924 gebouwd voor Henri Lambrecht en Jules Baels. Het schip verving de stoomtrawler met hetzelfde nummer en dezelfde naam die op de lijst van de Pêcheries d'Islande voorkomt. Maar de nieuwe O 25 was wellicht wel een apart initiatief dat los van de Pêcheries d'Islande stond. Het zou eventueel zelfs kunnen zijn dat de Baels die hier vermeld wordt al de zoon van Jules II is, want Jules III (1889-1953) is dan al 35 jaar en wellicht ook al in de visserij actief. Maar eerlijkheidshalve moeten we toegeven dat we over deze Jules III behoorlijk in het duister tasten.

In 1926 kocht de Pêcheries d'Islande nog de in 1918 gebouwde O 207 Windroos, maar in het crisisjaar 1929 hield de rederij feitelijk op te bestaan. Het bedrijf gaat op in de NV Motorvisserij. Andere bronnen spreken van een liquidatie in 1930 en Le Littoral van 9 mei 1931 heeft het zelfs over een bijzondere

algemene vergadering die nog op 22 mei 1931 doorgaat en waarvan de dagorde o.a. de liquidatie betreft en over de 'causes qui empêchent sa clôture'. In De Zeewacht van 21 december 1935 lezen we dat 'de twee liquidators MM H. Baels en M. Piret' meedelen dat de liquidatie voltrokken is.

De leiding van de nieuwe onderneming NV Motorvisserij komt hoe dan ook in handen van Lucien Decrop een rederszoon die zou uitgroeien tot een van de grootste captains of industrie van de kust.⁽⁹⁾

De Zeewacht van 8 april 1939 vermeldt de balans van de NV Motorvisserij. De raad van beheer en de raad van toezicht bestaat dan, zo blijkt, uit 'Henri Baels, eere-advocaat, Brugge, voorzitter-beheerder; Lucien Decrop, nijveraars, De Panne, afgevaardigde-beheerder; Pieter Delbaere, nijveraars, Ukkel, beheerder; Arsène de Launoit, maatschappij-beheerder; Frederick Jooris, id; Charles Decrop, nijveraars, Oostende, beheerder; Jules Baels, afslager, Oostende, toezieners; Jozef Delbaere, zonder beroep, Heist, toezieners; Denis Rom, maatschappij-beheerder, Antwerpen, toezieners.'

Voor ons verdwijnt afslager Jules Baels II hierna uit het zicht⁽¹⁰⁾ Over de werken van diens zoon, Jules (III), die in 1953, slechts enkele jaren na zijn vader, sterft is ons verder niets geweten.

Het stoomschip O 55 Comte Horace Vander Burgh dat in 1907 voor de familie Baels in Glasgow gebouwd werd, tonnage 214 grt. Het zou in 1927 in handen van Zweedse reders komen.

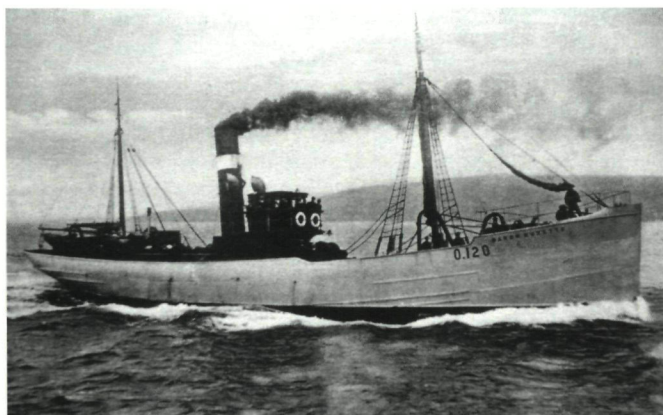
Henri Baels

Henri, ook wel Harry of Hendrik genoemd, de andere zoon van Delphine Maurickx, en dus de broer van Jules II, kiest zijn eigen weg. Nadat hij de Grieks-Latijnse humaniora aan het O.-L.-Vrouwecollege van Oostende gevolgd heeft, behaalt hij in 1902 aan de Universiteit van Leuven het diploma van doctor in de rechten en in 1903 dat van kandidaat notaris. In 1905 gaat hij aan de slag aan de balie van Brugge.

In 1902 trouwt hij met de Franstalige Anna-Maria Devisscher (*1882-†1950), een dochter afkomstig uit een zeer welstellende notarisfamilie. Frans wordt de voertaal in het jonge gezin van de overigens als Vlaamsgezind bekend staande Henri Baels. Dat betekent niet dat hij in het familiebedrijf geen rol gespeeld zou hebben. L'Echo d'Oostende van 20 juli 1907 vermeldt dat de aandeelhouders die de algemene vergadering van de Pêcheries d'Islande willen bijwonen hun eigendomsbewijzen moeten inbrengen bij Henri Baels, 'Avenue Charles Janssens, 37, à Ostende'. Zelfs toen hij al (vanaf 1926) minister was, bleef hij actief in de rederij, want op 24 september 1927 schrijft De Zeewacht: 'De beheerraad is samengesteld als volgt: Jules Van der Heyde, eigenaar, Oudenburg; Henri Baels, volksvertegenwoordiger, Oostende; Alfons Glorieux, eigenaar te Tourcoing; Maurice Declercq, brouwer, burgemeester te Anseghem; Jules Baels, reeder te Oostende.' Al gauw ontplooidde Henri politieke ambities. Met succes, want in 1912 werd hij voor de Katholieke Partij gemeenteraadslid in Oostende. In 1921 mocht hij het schepencollege vervoegen. In 1920 werd hij volksvertegenwoordiger en in 1926 minister. Tussen 1926 en 1931 bekleedde hij verschillende ministersposten: Landbouw, Openbare Werken, Binnenlandse Zaken en Volksgezondheid. Al die tijd bleef hij ook als advocaat

Een foto uit de periode 1919-1934 toont ons het werkhuis van 'vischafslager' Jules Baels. (Foto Beeldbank Oostende)

Het stoomschip O 120 Baron Ruzette werd in 1910 in Glasgow gebouwd. Het was een zijdetrawler met een tonnage van 214 grt. In 1910 is het eigendom van Baels. In 1911 wordt Jean Klausing als kapitein vermeld. L'Echo d'Ostende van 19 mei 1912 deelt mee dat het schip die week voor een zeereis van twee maanden vertrokken is, met bestemming de IJslandse visgronden. Het blad vermeldt dat het de eerste keer is dat een Oostends stoomschip zo'n langdurige reis onderneemt. Bedoeling was een eerste lading vis in IJsland te verkopen en de volgende vangst naar Oostende te brengen. In de Officiële lijst van Belgische vaartuigen komt het voor het laatst voor in 1912. Het internet leert ons verder dat het In 1923 in Fleetwood terecht komt, bij de Britse rederij Reliance Trawler. In 1937 wordt het gesloopt.

ingeschreven aan de balie van Brugge. In 1933 wordt hij uiteindelijk provinciegouverneur van West-Vlaanderen. In 1940 werd hij door de koning en de regering afgezet omdat hij zijn post in de steek zou gelaten hebben, wat tot heel wat discussie aanleiding gaf. Tijdens heel de Tweede Wereldoorlog verbleef hij hoofdzakelijk in het Zuiden van Frankrijk. In oktober 1944 verkreeg hij eervol ontslag en de eretitel van zijn functie.

Naast zijn politieke mandaten bleef Henri Baels zijn leven lang bij de visserij betrokken. Hier zien we hoe hij in 1938 prins Boudewijn, de latere koning) op de Oostendse kaaien begeleid, op weg naar de inhuldiging van de O 297 Rubens van de NV Motorvisserij waarin de familie Baels belangen had.

Henri Baels en Anna-Maria Devisscher krijgen acht kinderen, waaronder Lilian die op 28 november 1916 in Londen geboren wordt. Zij zou op 6 december 1941 in Brussel met koning Leopold III trouwen. Merkwaardig is dit zeker, alleen al omdat de kleindochter van de eenvoudige koopmansklerk Jules Baels sr het tot in het koninklijk paleis weet te schoppen. Het gezin van Henri Baels kon tegen die tijd natuurlijk al lang niet meer tot de 'eenvoudige mensen' gerekend worden. Zoals het bij de burgerij in die tijd ging, was de familie helemaal verfranst en tijdens de periode van het ministerschap woonde Baels ook niet meer in Oostende, maar wel in villa 't Groenhof in Knokke-Zoute, wat uiteraard ook veelzeggend is. Naast belangen in de familiale rederij Pêcheries d'Islande participeerde hij ook in de ijsfabriek NV Le Froid Industriel,

Ere-gouverneur Henri Baels en zijn dochter Lilian, de echtgenote van koning Leopold III.

in het vismeel- en visoliebedrijf Pescator, in de netten- en touwfabriek Ostend Stores & Rope Works en in de houthandel Snauwaert.⁽¹¹⁾

Henri Baels heette verstandelijk begaafd te zijn, voornaam, Vlaamsgezind, katholiek, belezen, ijdel en ambitieus. Hij bereikte de maatschappelijke top, maar erg geliefd was hij daar niet. Zijn volkse komaf werd daar niet geapprecieerd. Zijn ambitie om een diplomatieke post te verkrijgen en in de adelstand verheven te worden bleken grote misrekeningen te zijn. 'Dhr Baels aanvaardde met filosofische berusting de onverschilligheid en zelfs ondankbaarheid, die hem uiteindelijk ten deel gevallen zijn. Aan het ontstaan van deze gevoelens, dragen zijn vroegere partijgenoten gedeeltelijk schuld.'⁽¹²⁾

In de visserij bleef Henri daarentegen wel populair. Hij had er zich dan ook veel voor ingezet. Tijdens WO I had hij in het Verenigd Koninkrijk, o.a. samen met de socialist Edward Anseele, al een belangrijke rol voor de sector gespeeld. Hij zorgde er daar o.m. voor dat de uitgeweken zeilschepen in

Men verzoekt ons met droefheid het afsterven te melden van

Heer

Hendrik - Lodewijk BAELS

Oud-Minister

Ere-Gouverneur van
West-Vlaanderen

Wefuwnaar van Anna-Maria
de Visscher

Godvruchtig overleden te
Knokke-'t Zoute op 14 Jun
1951, versterkt door de H.
Sacramenten der H. Kerk en
de Apostolische Zegen «In
Articulo Mortis». Volgens de
wens van de afgestorvene
heeft de lijkdiens en de ter-
aardebestelling in alle een-
voud plaats gehad. Dit be-
richt dient als enige kennis-
geving.

Heer, geef hem de eeuwige
rust.

Vanwege zijn Kinderen en
Kleinkinderen, «t Groenhofs»,
't Zoute a/Z. (898)

Yarmouth, Lowestoft en
Brixham weer tuigage aan
boord kregen en dat ze
daarmee konden uitvaren.
Later, als volksvertegen-
woordiger, wijst hij op de
gevaaren van het vissers-
beroep en probeert hij de
sociale wetgeving voor de
vissers te verbeteren. Als
minister van Landbouw
krijgt hij de visserijsector
onder zijn bevoegdheid.
In die tijd regelt hij
kredieten voor de bouw
van een nieuwe vismijn
in Oostende; onder zijn
ministerschap wordt er
een Hoge Raad voor de
Zeevisserij opgericht, een
Commissie voor Zeevis- en
Mosselteelt; er wordt een
nieuwe visserijstatistiek
ingevoerd, er komt toezicht
op de visserij scholen, in
de grenswateren wordt de
sleepnetvisserij verboden.
Hij regelt een 'leerbeurzen-

stelsel', er komt een consultatiebureau voor vissers; staat en
provincie zorgen voor subsidies, zeelieden worden vrijgesteld
van legerdienst, er komt een wet op beroepsongevallen, er
wordt ook een Propaganda Commissie voor het Visverbruik
opgericht; de Zeevisserijdienst wordt in die tijd ingericht en
de reders worden verplicht scheepjongens aan te monstren
waardoor de sector gegarandeerd nieuwe vissers vormt.

In 1933 is hij betrokken bij de oprichting van het Verbond der
Zeevisserij, een vergadering die hij voorziet. Later wordt hij
erevoorzitter van dat Verbond.

Op 14 juni 1951 overlijdt deze merkwaardige politicus in
Knokke-'t Zoute. Hij laat ons het Petruslied na, een visserslied
dat ook vandaag nog tijdens herdenkingen gezongen wordt.
Enkele jaren na zijn dood werd de Oostendse Rederijkaai
omgedoopt tot Hendrik Baelskaai.

Flor Vandekerckhove.

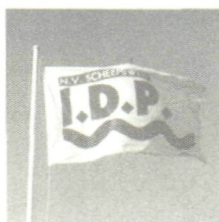
(Met dank aan André Barbaix voor het bezorgen van de scheepsfoto's
en aan Eddy Eneman voor het verstrekken van aanvullende informatie.)

- (1) Marcel Poppe, *Van mannen en de zee, Een eeuw Vlaamse zeevisserij*. Tweede druk 1982. Uitgeverij Het Visserijblad.
- (2) Over John Bauwens en de Pêcheries à Vapeur publiceerden we eerder *Leven en werken van reder John Bauwens* in HvVB III/2012.
- (3) De Dossaers waren pioniers in de Belgische stoomvisserij. Zij brachten de eerste visserijstoomschepen vanuit Engeland naar België. De revolterende vissers tijdens de beroemde Oostendse Vissersopstand luchtten hun woede op een van de broers die hen eerst geprovoceerd had. Het gezin was trouwens uit de stad moeten vluchten. Meer hierover vind je in *De Oostendse Vissersopstand van 1887* in HvVB V/2011. De liquidatie van de firma Dossaer leidde overigens nog tot een andere reus uit de Belgische visserijgeschiedenis, met name de rederijen van Aspeslagh. Deze bediende van Dossaer werd zelf reder en samen met schipper Zonnekeyn (ook uit de stal van Dossaer) baatte hij tal van visserijstoomschepen uit. Meer hierover in *De rederijen van Aspeslagh*, HvVB VII/2012.
- (4) Poppe, p.10.
- (5) L'Echo d'Ostende, 4 januari 1900.
- (6) Guido Walters in HvVB VI/2001.
- (7) Raymond Vancraeynest in *De geschiedenis van de rederij*

Nieuwbouw
Alle herstellingen,
ombouw en onderhoud

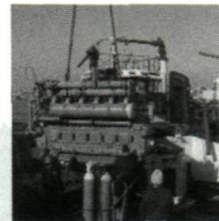
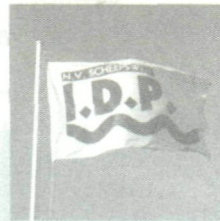
Visserij schepen - Werkschepen
Dienstvaartuigen - Pontons
Motorenrevisies - Mechaniek - Uittijning
Constructiewerken in staal, aluminium en RVS

Scheepslift 1000 ton (45 x 13,5 x 5,2 m)

Draaiwerk tot 6,30 m TC

Kraanverhuur

Scheepswerf I.d.P. N.V.

Vismijnlaan 5 - 8400 Oostende - Tel. 059-32 18 64 - Fax 059-32 08 13
Tel. na bureeluren: 0477-777 664 - E-mail: info@idp-shipyard.be - Website www.idp-shipyard.be

Zicht op de Baelskaai vanop de vuurtoren. foto JoC

Aspeslagh-Deceuninck: 'De grootste Oostendse rederij was toen de Pêcheries à Vapeur. Ze bezat 10 schepen, samen metend 671,72 ton netto, dus gemiddeld 67,17 nettoton per schip, wat eerder aan de kleine kant was. De rederij Aspeslagh bereikte met haar 6 schepen 507,47 ton netto, gemiddeld 84,58 ton per schip. De derde was de rederij Delta met 3 schepen, gezamenlijk 286,50 ton netto, of gemiddeld 95,50 per schip. De vierde in volgorde van de totale nettotonnenmaat, was de Pêcheries d'islande, directeur Jules Baels, met 3 schepen en 253,50 nettoton, hetzij gemiddeld 84,50 nettoton per schip, praktisch gelijk aan het gemiddelde van de 6 schepen van de rederij Aspeslagh. De rederij Golder-Brix en Co (vroeger S.A. Pêcheries Ostendaises) kwam met 2 schepen op de vijfde plaats, metend 215,49 nettoton, en had zodoende met slechts 2 schepen de grootste gemiddelde tonnenmaat per schip: 107,75 ton netto. Tenslotte hadden we nog de rederij Ibis, waarvan de officiële naam eigenlijk was 'Société anonyme à responsabilité limitée pour le perfectionnement de la Pêche'. Die bezat 2 schepen, samen metend 103,15 nettoton, hetzij gemiddeld 51,58 ton netto per schip.'

(8) Poppe, p.24.

(9) Meer hierover in *Het visserij-imperium van Decrop* in HVB VII/2005.

(10) Wanneer de NV Motorvisserij in 1954 het 25-jarige bestaan viert, vinden we bij de aanwezige personaliteiten de naam Baels niet meer terug. Zie hiervoor 'Bij een jubileum. NV Motorvisserij bestaat 25 jaar' een artikel verschenen in *Het Visserijblad* van 1954 en hernomen in de rubriek *Het gebeurde 50 jaar geleden*, in HVB XII/2004. Mogen we er van uitgaan dat de nazaten van Baels geen belangen in de visserijsector meer hadden?

(11) Guido Walters in HVB VI/2001.

(12) Uit *Het Nieuw Visserijblad* van 22 juni 1951: *Ter nagedachtenis van dhr H. Baels, zijn leven en zijn werk*, ondertekend door C.W.

Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling

SVDO vzw

Wandelaarkaai 4

8400 Oostende

Tel: 059 50 95 26

Fax: 059 50 96 64

info@sdvo.be

Openingsuren:

**Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u**

Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

HET ZEEVISSERSFONDS

fonds voor bestaanszekerheid

Zeevisserfonds

Wandelaarkaai 4

8400 Oostende

Tel: 059 50 95 55

Fax: 059 50 95 25

info@zeevisserfonds.be

Openingsuren:

**Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u**

Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u